

© Der Spiegel

Només tres-cents quilòmetres separen el somni del malson. A la costa de Creta, els turistes gaudeixen despreocupats de les vacances d'estiu. Però a l'altra banda del mar, a l'extrem sud del Mediterrani, a Líbia, els islamistes cometen assassinats en nom d'Al·là.

De les regions en conflicte en surten molt poques notícies que no estiguin filtrades. La majoria d'imatges que en tenim són de terroristes, que difonen la seva esgarrifosa propaganda per YouTube i Facebook. Però què passa realment en aquell país aïllat? Com és la vida, allà?

Des de la deposició de Muammar al-Gaddafi, la ciutat costanera de Derna ha estat governada ara per una branca d'Al-Qaida, ara per la milícia terrorista de l'Estat Islàmic. Durant més de cinc mesos un jove de la ciutat va escriure un diari per a nosaltres. La seva publicació representa un risc considerable per al jove, de 26 anys. Per protegir la seva identitat, n'hem canviat el nom i li direm Farrah Xennib.

Dos grups islamistes estan immersos en una batalla brutal pel poder. Al juliol els combatents d'Al-Qaida van fer fora de Derna els extremistes de l'EI, però ara aquests intenten retornar.

En aquest informe especial, hi trobareu vint-i-dues entrades del diari de Farrah Xennib. Són plenes d'un sentiment de por i de resignació. Però també traspugen ganes de viure i el desig de resistir.

Com va néixer la idea del diari?

Derna? La situació hi és complicadíssima! Això, si més no, és el que diuen les organitzacions de drets humans i els periodistes, que són qui encara fa recerca i informa sobre el terreny a Líbia. És massa remota, deien en referència a la ciutat, que va ser la primera que va caure en mans dels extremistes islamistes després del derrocament de Gaddafi i que va ser conquerida per l'Estat Islàmic la tardor del 2014. Però nosaltres volíem fer-nos una idea més clara del que hi està passant.

La reportera d'afers internacionals de *Der Spiegel* Susanne Koelbl i el polític libi Salah Ngab, que va fugir dels extremistes fa cinc mesos i ara viu a Alemanya i que ha ajudat a traduir aquest diari, van posar-se en contacte amb el fotògraf Farrah Xennib. El jove, habitant de Derna, és tan reflexiu com valent. En la persona de Xennib van trobar-hi un jove disposat a escriure un diari sobre les seves experiències quotidianes en un món marcat d'una banda per les milícies salafistes i de l'altra pels assassins de l'EI.

Cap dels tres no s'imaginava la dificultat que suposaria mantenir el contacte i explicar què passava a l'altra banda del Mediterrani. Al llarg dels mesos, han mantingut converses telefòniques en què havien de cridar per sentir-se. Han intercanviat correus electrònics i fins i tot han parlat per Skype quan hi havia electricitat. El diari s'acaba el 9 d'agost, dia en què vam perdre el contacte amb Xennib.

En l'última entrada, escrivia: "L'Estat Islàmic s'ha tornat com un lleó engabiats... Qui sap què passarà ara".

El diari de l'Estat Islàmic

Durant mesos l'Estat Islàmic va imposar el seu regne de terror a la ciutat de Derna (Líbia), fins que va ser aturat per una branca d'Al-Qaida. Al seu dietari, **Farrah Xennib** descriu la vida quotidiana en una ciutat governada per EI.

1

Diumenge, 8 de març del 2015

S'ha aplegat una gran gentada davant de l'hospital al-Harish. Surto del cotxe. "És en Muhannad!", crida una dona. M'hi acosto i veig el noi mort damunt una llitera. Porta un abric groc, que està cobert de fang. Contemplo el cos sense vida d'un nen d'uns 10 anys. Li falta el cap. L'han decapitat.

Sóc fotògraf des de l'inici de la revolució. Aleshores, el món volia saber què passava a Líbia. Avui ja no li importa a ningú què se n'ha fet de Derna, un escorxador on els carnisers canvien cada pocs mesos.

El cap de Muhannad el van trobar al cap d'una setmana. La notícia es va escampar per tota la ciutat. Ens preguntàvem quina mena de persona decapitaria un nen. Per què? Si més no, ara els pares de Muhannad poden enterrar el seu fill.

Una agència de Trípoli em va demanar imatges de Derna. Al principi volia refusar l'encàrrec, però no em puc permetre perdre els meus últims clients. Si no, aquí no hi tindria cap altra feina.

Els combatents de l'EI són incapaços de diferenciar entre periodistes i membres de les milícies. Disparen a qualsevol que els sembla sospitós. Per això gairebé

sempre només faig fotos des del cotxe. No en baixo quasi mai.

1b

Abans caminava pels carrers sense preocupació. La gent em saludava. Després del 2011, fins i tot hi va haver un breu període d'eufòria i de llibertat. Jo feia visites per Derna a companys estrangers. Una vegada, fins i tot em va visitar una dona rossa, una periodista australiana.

Ara qualsevol persona que no treballi per una milícia concreta és sospitós de ser espia. Però jo no treballo per cap bàndol.

→ M'estic una estona davant del dipòsit de cadàvers. No tinc cap mena de sentiment. Quan arribo a casa, m'adono que no he fet ni una sola fotografia.

2

Dimecres, 11 de març

Maryam camina cap a mi feliç. Porta un uniforme escolar blanc i negre. El meu oncle Faruk m'ha demanat que la recollís al mercat al-Khadra quan sortís de l'escola. Maryam té 11 anys. Com jo, molts dels meus parents homes, germans i pares, s'esperen fins que les nenes surten de l'escola. I, com sempre, la Hisba, la policia moral de l'EI, patrulla en les seves furgonetes Hyundai blanques.

Abans, els nois adolescents voltaven per les avingudes intentant atreure l'atenció d'alguna de les noies més grans. Però ja no n'hi ha cap que s'hi atreveixi.

Els vigilants porten túniques llargues, com els de l'Afganistan, i la barba llarga. Ara fins i tot forcen els botiguers a tancar durant la pregària, cinc cops al dia, com a l'Àrabia Saudita.

També van tancar l'escola durant dos mesos. Van purgar els currículums de qualsevol material "no islàmic". Ja no s'ensenya biologia, química, física, educació física ni música. Per a Maryam, l'escola és l'únic lloc on encara pot

L'EI governa la ciutat de Derna des de l'octubre del 2014.

trobar-se amb altres nenes, les seves amigues. Ara les nenes amb prou feines poden sortir de casa.

Odiàvem Gaddafi. Ell i els seus fills governaven amb brutalitat, i ens feia por la seva policia mafiosa. Però llavors no hi havia islamistes.

3

Diumenge, 15 de març

Per un moment sóc feliç. He trobat un dipòsit d'acer que puc fer servir per emmagatzemar més de cent litres de gasolina.

Aquí la gasolina està estrictament regulada, cosa que pot semblar un acudit en un dels països més rics del món en petroli, però quan la ciutat està aïllada, no se'n troba, de combustible. El meu oncle Faruk m'ha aconsellat que vagi immediatament de benzinera en benzinera per acumular gasolina.

La benzinera 115 està vigilada per combatents de l'EI, que van en un tot-terreny. Sobre l'edifici hi ha col·locada la seva bandera negra.

S'inicia un enfrontament quan combatents d'una altra milícia, el Consell Mujahidí de la Xura de Derna (CMXD), passen pel costat de tots els qui s'esperen en fila, i es dirigeixen de dret als assortidors de combustible.

Els membres del CMXD han jurat lleialtat al cap egipci d'Al-Qaida, Ayman al-Zawahiri.

No ens agrada ni l'Estat Islàmic ni el CMXD. Però l'EI és molt més bàrbar que els altres.

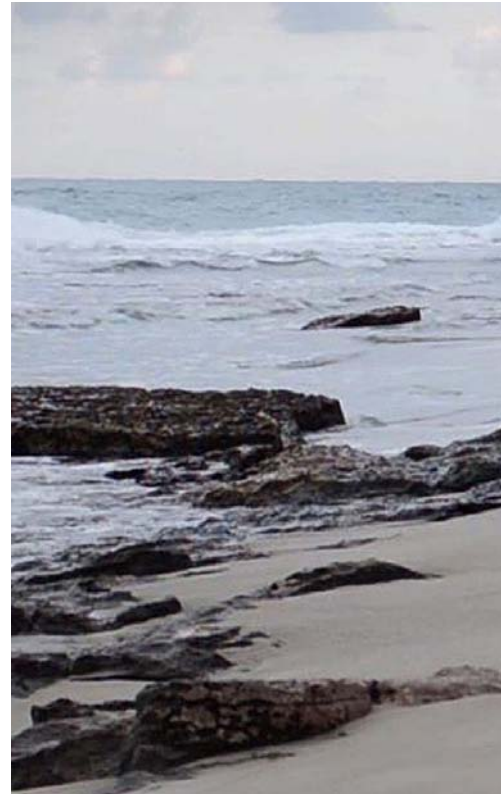
3b

Diumenge, 15 de març

Tots hem vist les fotos dels cristians egipcis que van ser decapitats a la platja de Sirte, l'un rere l'altre, fins que la seva sang va haver tenyit la sorra i el mar de vermell. Eren simplement treballadors immigrants que no van aconseguir sortir del país a temps. Què havien fet per merèixer allò? Un dia l'EI farà el mateix amb nosaltres perquè fumen o escoltem música?

Crec que són tan cruels perquè no ens coneixen ni a nosaltres ni el país. Hi ha tunisians, iemenites, txetxens i pakistanesos. En canvi, gairebé tots els homes del CMXD són de Derna, per això els costa més matar gent.

Vull marxar immediatament d'aquella benzinera. Quan les milícies es troben,

sovint es produeix tot seguit un tiroteig. L'EI i el CMXD han dividit la ciutat. Han arribat a una mena d'alto el foc entre ells. Però quant durarà? Faig marxa enrere i xoco amb el morro del cotxe que tinc al darrere.

Torno a casa sa i estalvi. Als vespres, dono farina a Ahmed, el forner, que fa pa tannour per a mi i els meus veïns.

4

Dilluns, 16 de març

Em truca Nadya. "És així com vols alimentar els nostres fills?", em pregunta, fent broma, quan despenjo el telèfon mig adormit. Fa sis mesos que festegem. M'hi vull casar tan aviat com pugui. És preciosa. Té 22 anys. Ens telefonem cada dia, si més no quan hi ha electricitat. És la cosina més jove de la meva tia i vol ser metgessa.

D'ençà que l'EI governa la ciutat, no pot anar a la universitat. Jo sóc l'únic dels meus amics que té pis propi: dues habitacions, cuina i lavabo. Però no guanyo diners i els casaments són cars.

5

Dijous, 2 d'abril

Quan l'EI va arribar a Derna fa sis mesos, tothom qui havia col·laborat amb el Govern va haver de presentar-se al lloc

AL-QAIDA. A l'esquerra, membres d'Estat Islàmic abans de decapitar –segons el mateix EI– els seus ostatges coptes. A sota, membres del grup d'Al-Qaida CMXD (Consell Mujaidí de la Xura de Derna).

de la *tawba* o “centre de penitència” i entregar les armes. Al guàrdia de trànsit del mercat d'al-Khadra, Saleh, no se'l veu des de llavors. Era una institució. Tothom el coneixia.

També van forçar els periodistes a publicar una “disculpa” per les seves “transgressions” del passat. Jo vaig dir a l'home que hi havia al centre de comunicacions de l'EI que el període posterior a la revolució havia estat convuls i que no havíem trobat de seguida el camí correcte, però que ara estàvem contents que l'Estat Islàmic ens hagués alliberat.

Evidentment, tots estem deprimits. Els periodistes han perdut el coratge. La càmera me l'emporto ben poques vegades.

6

Dilluns, 13 d'abril

Desapareix gent. A la ciutat hi ha penjats cartells amb fotos dels desapareguts. Cada dia se'n hi afegeixen de nous. El meu amic Ali Ibrahim es ven el cotxe, la seva mare les joies i la casa per poder pagar el rescat exigint pels qui han segrestat el seu pare.

Estem convençuts que les milícies islamistes són els responsables dels segrestos. Els qui no paguen el rescat,

quan tornen a veure el seu parent desaparegut, és al dipòsit de cadàvers.

No hi ha cap autoritat a la qual puguem acudir per demanar ajuda. La més alta autoritat judicial de la ciutat és un assassí anomenat Ayman Kalfa, que havia estat sentenciat a mort. Havia estat empresonat i, com molts altres criminals, va sortir de la presó a causa de la revolució. Som governats per assassins.

7

Dimarts, 14 d'abril

Derna està aïllada. Sóc l'únic que pot fer un àpat al dia i em preocupa que aviat no hi haurà res per menjar.

Fa dies que no surto del pis. Hem estat trenta-cinc hores sense llum. Sense internet. Sense informació.

8

Dimecres, 15 d'abril

Ahir un dels grups armats que conforma l'EI va executar dos oficials del nostre exèrcit.

En diuen assassinsats *halal*. Això vol dir que als combatents de l'EI els sembla que és correcte matar algú si dissenteix de la ideologia del líder de la seva milícia.

Si tens una opinió diferent, senzillament t'aniquilen. En nom d'Al·là.

9

Avui han crucificat tres germans de la família Mansuri (coneguts també com la família al-Harir). Tota la ciutat ha sentit els trets entre els dos bàndols, entre la casa dels Mansuri i els combatents d'EI. Va començar ahir a les sis del matí i s'ha acabat a les tres de la matinada. Els Mansuri sabien que es moririen. Però han plantat cara davant la barbàrie. Per a nosaltres són herois.

L'Estat Islàmic governa injustament i amb brutalitat. Els llibis no ho acceptaran eternament. Des d'avui ho sabem amb certesa.

Han estat buscant Hamida, un dels quatre germans Mansuri, perquè suposadament havia mort una persona. Volien jutjar-lo en un tribunal de l'EI.

Podria ser que Hamida hagués comès l'assassinat, però va negar-se a ser condemnat per un jutge de l'EI.

Un missatger de l'EI va donar un ultimàtum a la família. Si Hamida no es presentava, van avisar-los, la casa dels Mansuri seria destruïda.

9b

Divendres, 1 de maig

Els germans Mansuri van lluitar fins al final. Van matar tres líders importants de →

→ l'EI, entre ells el de més rang, un iemenita, i van ferir quaranta combatents. Va ser un moment històric. Va ser també un punt d'inflexió?

És probable que l'EI busqui revenja en els amics dels Mansuri.

Em pregunto si encara deuen tenir guardat el meu número al mòbil?

10

Divendres, 24 d'abril

Com cada divendres, avui he visitat els meus avis al barri d'Ambich. El meu avi va estudiar enginyeria agrònoma a la universitat fa molts anys. Hem anat junts a la mesquita petita de la zona, no a la gran. Anem a aquesta mesquita des que l'EI va portar els seus propis imams i els seus directors espirituals a les mesquites principals. És una forma de protesta silenciosa.

L'àvia ha fet cuscús. Hi era tota la família, també els oncles, ties, cosins i Maryam. L'avi té 72 anys. Diu que no podem perdre el coratge, perquè els règims injustos no es poden mantenir al poder per sempre.

Ens parla de l'ocupació italiana i dels bons temps de la independència líbia,

amb el rei Idris I. Ha estat un bàlsam per als nostres cors tristos.

L'avi diu que la vida a Derna als anys setanta i vuitanta la marcaven els artistes i els poetes. Les dones anaven soles per la ciutat, no es posaven el vel i portaven faldilles modernes que ni tan sols arribaven al genoll. L'avi ens ha indicat amb la mà fins on arribaven les faldilles i tots hem riut.

10b

Divendres, 24 d'abril

Està bé que Gaddafi ja no hi sigui, diu. Després es tira una roba sobre l'espatlla i fa ganyotes imperiosament de tal manera que de seguida entenem que és una caricatura de Gaddafi.

L'avi és divertit, però també és llest. Líbia és un país ric, ens explica, i això és alhora una benedicció i una maledicció. Els occidentals volien accés al petroli, però també el volen els fanàtics religiosos. Per això vam anar a la guerra. Per això han vingut tots aquests combatents estrangers de l'Àfrica i l'Àsia.

Ara les famílies líbies han de mantenir-se unides. És l'única manera que el país pugui recuperar la raó.

11

Dimarts, 26 de març

Són les dues de la matinada. M'ha despertat la fressa de coets explotant. Surto al balcó i veig uns enormes núvols de fum sobre el centre de la ciutat. Hi torna a haver gent morint-se. Els conec?

Em truca el meu amic Faisal. "Han atacat el quarter general del Daïx!", em diu. Daïx és l'acrònim àrab de l'Estat Islàmic.

Un atacant suïcida suposament ha entrat d'amagat una bomba amb explosius a l'antic ajuntament, que ara serveix de quarter general de l'EI. La bomba ha estat detonada amb un telèfon mòbil.

De sobte estic entusiasmat. Truco a Nadya. Parlem durant una hora. Torno a tenir esperances i finalment m'adormo.

12

Dimecres, 27 de maig

Hi ha desenes d'entrades a la nostra pàgina local de Facebook. El nucli del Govern de l'EI de Derna ha quedat tocat.

L'avi tenia raó. Hi haurà un després de l'EI.

LÍBIA ÉS UN PAÍS RIC. “L’avi és llest. Líbia és un país ric, ens explica, i això és alhora una benedicció i una maledicció. Els occidentals volien accés al petroli, però també el volen els fanàtics.”

13

Dijous, 4 de juny

Cada dijous, els meus amics i jo ens trobem al meu pis. Ens coneixem des de la guarderia. Ashour és dentista. Said Ahmed treballa de mecànic de cotxes. Li diem “l’expert de màquines alemany”. Salhin va estudiar direcció d’empreses i Nizar va viure durant molt de temps a Misrata. Bevem llimonada. Nizar talla la ceba i la tomata. Jo poso aigua a bullir per a la pasta.

Si la crisi persisteix, diu Salhin, mai no podrà aconseguir prou diners per casar-se amb la noia que ha estimat des del primer dia d’universitat. Ella l’ha advertit que no podrà continuar rebutjant les ofertes d’altres pretendents tota la vida.

Salhin diu que s’ha de trobar una solució aviat. Només ens pot salvar una segona intervenció d’Occident, afirma. Occident necessita prendre finalment en consideració les nostres expectatives, diu Ashour. I si vénen, s’han de quedar a Líbia una bona temporada i reformar el país de dalt a baix. Nizar discrepa. “Només ens podem salvar nosaltres mateixos”, apunta.

“En algun moment els europeus han d’intervenir”, els dic jo. “Si no, la porta d’Àfrica a Europa continuarà oberta”. “Què esperen?”, es pregunta Said Ahmed. “Que siguem tots morts?”.

Nizar crida des de la cuina. La pasta ja està a punt.

14

Divendres, 5 de juny

Els milicians de l’EI patrullen per la ciutat en camionetes equipades amb altaveus. Ordenen a tothom que es congregui per presenciar l’execució pública d’un treballador de correus. Diuen que l’home treballava per l’exèrcit libi i que és un traïdor.

Els qui no assisteixen a les execucions són immediatament sospitosos d’oposar-se al Daïx. Hi anem tots: Nizar, Said Ahmed, Salhin i jo.

El condemnat porta una granota taronja, com sol ser habitual. Els botxins

porten la cara tapada. Vull fer una foto de quan li tallin el cap.

Quan han acabat, miro cap a terra. Després m’esmunyo i torno a casa.

15

Dilluns, 8 de juny

Els cadàvers sempre arriben aviat al matí. Els terrenys de l’hospital al-Harish estan vigilats per membres de la Brigada dels Màrtirs d’Abu Salim, que pertany al CMXD. El seu líder es diu Salim Derbi. És tan ample com el bagul de casament de l’àvia i té una barba fosca. Naturalment, Salim Derbi és un radical, però els residents de Derna el consideren un adversari honorat dels combatents de l’EI.

Busco Fatallah, un antic company d’escola. El seu germà em diu que fa tres dies que està desaparegut. Fatallah va agafar la botiga de queviures del meu pare fa dos anys. Les coses anaven bé. Potser massa bé.

Rei Idris I, derrocat el 1969 per Gaddafi.

La gent desapareix perquè té diners o perquè han fet comentaris despectius sobre els líders de certes milícies. Quan reapareixen, són al dipòsit de cadàvers. Espero que no sigui el cas de Fatallah.

Passo el control del CMXD a l’entrada de l’hospital. Hi oneja la bandera de la milícia d’Abu Salim, blanca amb el text negre. L’EI fa servir una bandera negra amb les lletres blanques.

Alguns milicians tenen 15 o, com a màxim, 16 anys. Només tenen pèl moixí a la cara i ja porten equips de ràdio i armes bastant cars. S’estimen més patricular pels carrers que anar a escola.

15b

Dilluns, 8 de juny

A l’entrada de l’hospital hi ha assegut un home que porta una camisa llarga i té una barba punxeguda. Segueix amb el dit una llista escrita a mà. Jo em presento com un membre de la família. “Fatallah?”, pregunta l’home. A continuació, em porta a la sala de reconeixement. A l’hospital al-Harish hi porten fins i tot persones moribundes, encara que no hi hagi ni tan sols una sala d’urgències.

L’hospital al-Wahda, més modern, fa mesos que és tancat. Les empreses estrangeres van deixar d’enviar peces de recanvi per a l’equipament d’alta tecnologia i l’aparell de ressonàncies magnètiques, de fabricació alemanya, ja no funciona. La companyia ja no té representants a Líbia.

Hi ha cinc homes –vells amb barba blanca– estirats l’un al costat de l’altre en llençols a terra i un nen. Van amb la roba bruta, coberta de fang i plena de pols. Tres dels vells sembla com si estiguessin a punt de morir-se. N’hi ha un que gemega i es queixa. Fatallah no hi és.

“Vol entrar al dipòsit de cadàvers?”, em demana l’home de la barba, assenyalant un porta d’acer que hi ha darrere seu.

Em començo a trobar malament, dono les gràcies a l’home i torno de pressa cap al cotxe.

→

16

Dimecres, 10 de juny

La lluita entre l'EI i el Consell Mujahidí de la Xura de Derna està en ple auge. Sentim trets i l'impacte de coets. Jo em quedo a casa, el lloc on estic més segur.

El Daïx ha matat Salim Derbi, líder de la Brigada dels Màrtirs d'Abu Salim. Tot i que no agradava a tothom, tothom el respectava. Segurament els membres del CMXD no toleraran el que ha passat [Nota de l'editor: Més endavant es va saber que Derbi havia estat víctima de foc amic dels seus propis homes.]

Truco a en Faisal. Analtzem qui pensem que és més fort: l'EI o el CMXD? I, per descomptat, esperem que s'imposi el CMXD.

17

Diumenge, 14 de juny del 2015

Salah ha tornat. És altre cop al mercat al-Khadra, on dirigeix el trànsit. Crido d'alegria quan veig una foto seva al Facebook. Agafo el cotxe i vaig fins al centre històric de la ciutat. La gent té una actitud festiva. Saluden Salah quan passen pel costat del seu pedestal.

Ja no hi ha el Daïx a Derna. El CMXD els n'ha expulsat. L'EI intentarà retornar, però per ara els islamistes són a les muntanyes. A cada banda dels carrers hi ha combatents armats del CMXD.

No m'hauria imaginat mai que un dia estaria content que la meua ciutat estigués governada per una milícia d'Al-Qaida.

18

Dimecres, 15 de juliol

En un vídeo de YouTube hi apareix un combatent de l'EI uniformat. Admet la derrota. Diu que han perdut Derna però que es venjaran pels companys morts molt aviat.

Sabem que l'amenaça encara és molt real. Continuem vivint al purgatori.

Truco a Nadya i li dic que l'estimo més que cap altra cosa.

19

Dilluns, 27 de juliol

M'hauria agradat veure-ho amb els meus propis ulls. Van capturar el líder de l'EI i el van arrossegar despullat pels carrers de Derna. Després el van penjar. He rigut fins a caure'm llàgrimes quan ho he sabut.

El cap del CMXD, Salim Derbi, mort el 10 de juny.

Fins a la nit no m'he adonat que havia rigut per la humiliació i la mort d'un ésser humà.

És vergonyós en què ens hem convertit. Però l'Estat Islàmic..., ells no són persones.

20

Dissabte, 21 d'agost

Torna a estar permès vendre alcohol. Jo no en bec, però crec que això és una cosa que ha de decidir un mateix amb el seu déu. Jo l'únic que sé és que els qui prohibeixen l'alcohol i el tabac a Líbia no són populars.

El més important és que ja no hi ha llocs de *tauba* o penitència, centres on l'EI obligava la policia i els funcionaris a fer pagaments d'"expiació".

21

Divendres, 7 d'agost

Avui el meu amic Ashour ha vingut a casa. Els seus cosins lluiten per la Brigada dels Màrtirs d'Abu Salim.

Per ells ha sabut el motiu real pel qual els combatents locals de Derna van decidir plantar cara a l'EI.

L'EI volia apoderar-se de la llista de totes les vídues joves dels nostres combatents difunts. Volien forçar-les a casar-se amb els seus combatents. Malparits.

Els homes de Derna no els van deixar. Van lluitar per l'honor de les dones d'aquí.

22

Diumenge, 9 d'agost

L'EI ha tornat. M'ho ha dit Nadya. Està fora de si. La seva tia Asma viu a la part oriental de la ciutat i l'EI està atacant Derna des de les muntanyes. Hi ha hagut una gran explosió just darrere la casa d'Asma, un cotxe bomba que ha deixat molts morts i ferits. Asma és infermera i ha corregut cap allà per auxiliar-los. Ara és a casa plorant.

L'EI no entrarà a la ciutat. Ara només intenten alliberar un camí a través del desert, però estan envoltats de milicians del CMXD.

I el general Haftar, líder de l'exèrcit del Govern oficial, els talla les línies de subministrament perquè no puguin portar més combatents o armes per la costa de prop de Derna, Misrata o Sirte. També els talla els camins pel desert. Les tropes de Haftar són a les portes de la ciutat, on controlen les rutes marítimes. L'EI s'ha tornat com un lleó engabiat.

Si Asma se'n va, la casa quedarà buida, però, si es queda, estarà en perill. Què hauria d'aconsellar de fer a Nadya?

Qui sap què passarà ara.

22b

El 9 d'agost vam perdre el contacte amb Farrah Xennib. Des d'aquell dia no hi hem tingut contacte ni per telèfon ni per correu electrònic. Hem sabut que totes les connexions amb Derna estan tallades perquè no hi ha electricitat.

Es preveu que un amic del nostre traductor, Salah Ngab, viatgi aviat de Derna a Bengasi. Esperem que ens porti notícies de Farrah Xennib. ●

Susanne Koelbl és periodista de *Der Spiegel* a la secció Internacional i treballa sovint en regions en crisi. Va viatjar per últim cop a Líbia l'estiu del 2014.

Salah Ngab és un polític libi que va fugir dels extremistes i va arribar a Alemanya fa cinc mesos. Ngab ens ha ajudat en la traducció d'aquest diari i en la difícil tasca de mantenir el contacte i passar informació sobre fets concrets de Derna.

Traducció d'Arnau Figueras